

deres Fadervor, oplærer man dem samvittighedsfuldt i de selskabelige Vedtægter som i en Katekismuslærdom . . . og Skolen gaar her Haand i Haand med Hjemmene. Det er Modejournalen, der er bleven dette Samfunds Bibel. Det er den selskabelige Vedtægt, der er dets højeste Morallov. Kan man da undre sig over Resultaterne? Se paa Damerne, der træder ind i Balsalen i nedringede Dragter, som vilde faa enhver virkelig sædelig Kvinde til at forgaa af Skam . . . og det blot, fordi Øjeblikkets Mode fordrer en saadan utugtig Blotelse. Det er den opvoksende Slægts Mødre, Søstre, ja Tanter og Bedstemødre, der danser der halvnøgne i fremmede Mænds Arme. I Sandhed et godt Eksempel! Saa vidt er det jo nemlig kommet, at der er Moder ogsaa for Hjertets dybeste Følelser — ganske som for Hatte og Støvler! Kyskhedens Fordringer, Blufærdighedens Krav stilles ikke længer af Stemmer i Menneskets eget Bryst men foreskrives for Sæsonen af Skrædderlavet i Paris! . . . Eller se paa de opvoksende Mænd, paa disse Ynglinge, hvis Fremtidsbestemmelse det er at være det store Folks Lærere, Ledere og Dommere! Inden de har naaet Tyveaarsalderen, har de fleste af dem opgivet enhver højere og ædlere Stræben, kastet enhver Tro paa Livets sande, bærende Magter overbord. De har jo lært, at Samfundet kun fordrer af dem et ulasteligt Ydre, en korrekt Optræden, et forbindtligt Smil; at et stivet Skjortebryst er det Skjold, der gør dem usaarlige i Livets Strid; at et velfriseret Haar, smukke Klæder og en snoet Knebelsbart — det er de Midler, der fortrinsvis behøves for at sikre sig en smuk og lysende Fremtid! En „haabefuld Yngling“ — saaledes kaldes den, der viser sig lærvilligst i Samfundets Hyklery, medens „Familiens Sorg“ er Navnet paa den, hvis hele Natur oprøres mod denne Samfundsorden, og som med Hænder og Fødder værges sig mod den Gift, som Livet omkring ham daglig drypper ham i Øje og Øre.“ — — —